

Luciente holdt inde, og hendes øjne blev tågede.

– En modsig. Jeg har været gennem en orming om det, men den bliver ved med at være der. Ser du, man aner aldrig, om man kæmper mod mennesker eller maskiner – de bruger mest robotter eller kybernauter. Man aner det aldrig ... men alligevel ville jeg gøre det igen. På et eller andet tidspunkt efter navngivningen finder man ud af, at man er klar til at tage afsted.

– Ha! Jeg tør vædde på, der er masser af mennesker, der bestemmer sig til, at de aldrig vil være med. Eller er der andre, der bestemmer det for en?

– Hvordan skulle de kunne det? Det er ligesom at være mor. Nogle mødrer aldrig, nogle er aldrig med til forsvaret.

Luciente rynkede brynene og ruskede i sit tykke, sorte hår.

– Indenfor forsvaret kan ens liv afhænge af en anden. Hvis per ikke ville være der, blev per måske skødesløs, og så kunne det gå ud over en selv. Hvis per ikke ville mødre, og man var et lille barn, så blev man måske ikke elsket så meget, at man voksede op kærlig og stærk. Man skal ikke gøre noget, man ikke kan.

– Har du nogen sinde hørt om at være doven? Hvad nu hvis jeg simpelt hen ikke gider stå op om morgenen.

– Så bliver jeg nødt til at lave dit arbejde ved siden af mit eget, hvis jeg er med i din klynge. Eller i din familie. Jeg bliver nødt til at klare dit forsvar eller din barnepleje. Det må jeg så tænke på. Hvem kan lide, at andre mennesker ikke synes om ens opførsel? Den slags mennesker bliver bedt om at rejse deres vej, og måske vandrer de fra den ene landsby til den anden og bliver mere og mere sure og selvmedlidende hele tiden. Det bliver vi kede af.

Luciente trak på skuldrene. – Nogle gange kan en helbreder som min gamle ven Diana hjælpe. Rosen Diana. En helbreder kan tage tilbage med en og hjælpe en til at vokse op igen. Det er at gå ned og så klatre op ad en stejl sti. Men der er mange der bliver godt helbredt. Diana fanger ligesom dig.

Den gule bygning var underlig, som en citronfarvet svamp, der skød op af jorden. Den var dekoreret med udskårne træfigurer, havde ingen vinduer og summede svagt. Det gik op for hende, at det var den første lyd af maskiner, hun havde hørt her, bortset fra vindmøllernes knirken. Døren kunne faktisk mærke dem og gik op, så de kom ind i et forværelse, hvorefter den gled

i, så de var spærret inde mellem inder- og yderdøren i et blåt lysskær.

– Hvad er alt det her?

Hun rørte nervøst på sig.

– Desinficering. Det er avleren, der hvor vores genetiske materiale er oplagret. Der hvor fostrene vokser.

Inderdørene gled op, men det var til et lokale, der mindede mere om et akvarium end et laboratorium. På gulvet var der et tæppe med et blåt mønster, og der blev spillet musik, som hun syntes lød underlig, men ikke ubehagelig. En stor sort mand der stod og lænede sig bekvemt op ad et bassin, der var overmalet med ål og åkander, vinkede til dem. – Jeg er Bi. Vær gæst! Vær gæst til det, jeg forstår var et mareridt i din tid.

– Reagensglasbørn?

– Vi bruger ikke reagensglas. Men vi er virk alle sammen født herfra.

– Og du er måske også wamponaug-indianer?

Bi smilede. Han var en muskuløs mand med kraftig benbygning og noget fedt om livet, og han bevægede sig langsommere end Luciente, så roligt og majestætisk som et stort skib. Han styrede fredsommeligt rundt mellem de sære apparater, bassinerne og maskinerne og de lukkede rum, noget der slog langsomt mod væggen som et kæmpemæssigt hjerte og de polstrede bænke, der var anbragt rundt omkring. Enten var Bi skaldet eller også barberede han issen, og ærmerne var smøget op på hans arbejds-skjorte, så man kunne se en tatovering – selv om farverne var mere subtile og selve tegningen dygtigere udført end nogen, hun havde set før. På venstre arm havde han ikke den sædvanlige karikatur af en bi, men en japansk udseende tegning af en honningbi i flugt. På højre arm havde han en figur, der mindede noget om en bølge, der kammer over.

– Her vokser fostrene til de næsten er klar til fødslen. Den laver vi i nimåne plus to eller tre uger. Nogle gange venter vi ti-måner. Vi har fundet ud af, at vi får stærkere børn ved at give dem den tid ekstra.

Han trykkede ind på nogle knapper og en dør gled til side, så man kunne se syv menneskefostre, der vuggede langsomt rundt med hovedet nedad, hvert i sin egen lille pose inde i et større væskefyldt kar.

Connie måbede, og hendes mave vendte også langsomt bunden

i vejret. Store fostre vuggede dovent på række. Maskinen mor. Ligesom fiskene i akvariet på Coney Island. De havde lukkede øjne. En meget mørk pige sparkede ud. En anden, en lyserød dreng, hvad hun tydeligt kunne se på lemmet, der virkede alt for stort, græd. De drev langsomt afsted i en blind flok. Bi trykkede på noget og gjorde tegn til hende om at høre efter henne ved kikhullet. Hjerterbanken, stemmer.

– Det kan da ikke være ungerne, der snakker!

– Nej! lo Bi. – Selv om de larmer tilstrækkeligt. Musik, stemmer, hjerterbanken, de kan høre alle de lyde.

– Lys, Sacco-Vanzetti. Hvo'n flyver det? sagde Luciente.

Sacco-Vanzetti var omkring seksten. Langt strithår i fletninger, mørk hud, en gul uniform der mindede om alle de andres arbejdstøj.

– Er det kvinden fra fortiden?

Luciente præsenterede dem for hinanden.

Sacco-Vanzetti, hvis køn hun ikke kunne finde ud af, stirrede.

– Har du født en levende unge?

– Hold nu op, Sacco-Vanzetti, lad være med at være så snæversynet! sagde Luciente og skar grimasser.

– Hvis du mener, om jeg har fået et barn, så er svaret ja, sagde hun og skød hagen frem.

– Kom der ikke en masse blod?

– Jeg var bevidstløs, så det aner jeg ikke.

– Var det spændende? Gav det en seksuel fornemmelse?

– Det gjorde helvedes ondt, sagde Connie kort og vendte sig atter om mod rækken af store fostre. – Er I alle sammen født af denne her vanvittige maskine?

– Næsten alle mennesker bliver det efterhånden, sagde Sacco-Vanzetti. – Nå men jeg skal ned til tremånerne for at se på deres næringsvæsker. Ses. Hvis du kan huske mere om at føde levende unger, så ville jeg blive fjerklædt af at høre mere om det.

Han eller hun gik ud.

Bi lukkede for kikhullet. – Wamponaug-indianerne er kilden til vores kultur. Vores fortid. Hver landsby har en kultur.

At han vendte tilbage til spørgsmålet på den måde, som om det lige var blevet stillet, at et spørgsmål flød tålmodigt i ham, indtil han var klar til at svare på det: Et minde om sød og forreven smerte. Måske havde hun bare en vis svaghed for store sorte mænd med rund mave, der bevægede sig med denne mas-

sive ynde, selv om Claud gik noget anderledes. Fordi Claud var blind, havde han altid hovedet en smule på skrå. Hun var altid kommet til at tænke på en fugl. Fugle vendte siden af hovedet op mod en, fordi de havde øjnene på siden af hovedet, og Claud så med ørerne.

– Det er nok fordi du er sort. I min tid var de sorte lige ved at finde frem til en stolthed over at være sorte. Mit folk, chicanerne, var begyndt at føle det samme. Nu ser det ud til at være gået tabt igen.

Luciente begyndte at sige noget, men tog sig i det med en tydelig anstrengelse.

Bi smilede over hele hovedet og gled over til et andet bassin, hvor han åbnede for kikhullet.

– Jeg har en sød ven, der bor i Cranberry og er lige så sort som mig og per stamme er Harlem-sort. Jeg kunne flytte derover hvad dag det skulle være. Men hvis du tager derover, så vil du ikke finde alle indbyggerne så sorte som per og mig, lige så lidt som de alle sammen skulle være høje eller alle sammen have store fødder.

Han holdt inde og så koncentreret på et lille foster, der var fuldt udviklet og flød rundt lige på højde med hans skulder.

– På Storet – Storrådet – blev det bestemt for fyre år siden at avle en høj procentdel af mennesker med mørkere hud og blande generne grundigt i hele befolkningen. Samtidig bestemte vi os til at holde os til forskellige kultur-identiteter. Men vi brød båndet mellem gener og kultur, vi brød det for altid. Vi vil ikke have, der kommer nogen risiko for racisme mere. Men vi vil heller ikke have en blanding, hvor det hele ender som den tynde grød. Vi vil have mangfoldighed, for det fremmede giver dybde.

– Det er så ... kunstigt. Noget man har opfundet. Er der sorte irere og sorte jøder og sorte italienere og sorte kinesere?

– Ja, det er der da virk. Hvorfor ikke? Når man bliver stor, kan man holde sig til den kultur, man er vokset op indenfor, eller man kan gå ind i en anden. Men den vi er vokset op i har for det meste en ... en sød betydning for os.

– Vi siger 'vi', begyndte Luciente, – om noget der skete før vi blev født, fordi vi identificerer os med de beslutninger. Jeg troede før, at historieundervisningen var overdrevet, men det er jeg ikke så sikker på mere, efter jeg er begyndt på tidsrejserne.

Luciente trak dem over til det næste kikhul.

– Jeg tror ikke, jeg vil se på endnu mindre ... børn.

Det lille tre måneder gamle foster i sprit, som lægen havde vist hende. Hun fik kvalme. – Jeg har det ikke så godt.

– Så går vi, sagde Bi og tog hende om armen. – Måske er det den filtrerede luft? Ser du, plasma er dyrebar. Livet flyder her igennem for alt i alt seksten landsbyer, for hele området.

Udenfor åndede hun dybt ind af den salte luft og gjorde sig fri af Bi. Clauds ømme, spinkle stolthed, som en orkidé med tænder. Hvad kunne en mand fra denne latterlige provins-fremtid, hvor børn blev født af maskiner og mennesker forhandlede diplomatisk med køer, ane om hvordan det havde været at vokse op i Amerika, når man var sort eller brun? Smerten havde hvæsset Claud som en knivsæg. I sammenligning med ham var manden her et barn.

– Du siger, der ikke er nogen racisme tilbage? At det er et paradys på Jorden, hvor alle Guds børn er lige?

– De forskellige stammer har forskellige ritualer, men Gud er et patriarkalsk begreb, sagde Luciente og tog hende og Bi om armen. – Vores medler, vores børn, vores venner har forskellige gen-blandinger. Og vores mødre med.

– Men Bis børn må da blive sorte. Dine må blive brune.

– Mit barn Innocente er mere lyshudet end du er.

Bi stoppede op for at beundre en sti, der var kantet af rosenbuske, der blomstrede med gule, orangefarvede og flødehvide blomster. – Der er ikke nogen genetisk forbindelse – eller rettere, hvis der er det, så undersøger vi det ikke nærmere.

– Jamen, så er det barn ikke dit barn i virkeligheden, vel?

– Jeg er Innocentes mor.

– Hvordan kan mænd være mødre? Hvordan kan et barn, du ikke er i familie med, være *dit* barn?

Hun vristede sig løs og vendte sig irriteret om. Hun begyndte at blive sur over det landlige rod alle vegne, haverne til alle sider, blomsterne, de unger, der så så forbandet livlige ud og myldrede rundt for fødderne af en.

Luciente gav tegn til hende om at komme med.

– Vi følges med Bi tilbage til laboratoriet. Hvor jeg er sammen med resten af vores plantegenetiske klynge. Du er den eneste, der ikke er det. Bi og jeg arbejder sammen. Det er måske derfor, vi har været søde venner så længe, tolv år allerede.

– Jeg har altid troet, det var fordi jeg var for doven til at stik-

ke af fra dig, som enhver med forstanden i behold ville gøre det. Jeg har aldrig set andre kerner, der arbejder indenfor samme klynge, holde sammen så lang tid.

– Vi passer så dårligt sammen, at vi ikke kan gå fra hinanden. Connie, æbleblomst, hør nu her ...

– Pas endelig på, når Luci begynder at komme med kælenavne.

Det lykkedes for Bi at slentre afsted langsommere end de andre gik, men alligevel holde trit med dem.

– Det var et led i kvindernes langvarige revolution. Da vi nedbrød alle de gamle hierarkier. Til sidst var der én ting, som vi også blev nødt til at opgive, den eneste magtfaktor vi nogen sinde havde haft, til gengæld for, at der ikke mere var nogen gruppe, der skulle have nogen særlig magt. Den oprindelige måde at formere sig på: Magten til at føde. For så længe, vi var biologisk bundet, ville vi aldrig blive lige. Og mænd ville aldrig blive så menneskeliggjort, at de blev ømme og kærlige. Derfor blev vi alle sammen til mødre. Ethvert barn har tre. For at bryde kerne-båndene.

– Tre! Det er der da ikke nogen mening i! Tre mødre!

Hun tænkte pludselig på Trekongersdag og den angelsaksiske julesang, som Angelina havde lært fra fjernsynet. Hun kunne høre Angies fløjteklingende stemme, når hun sang monotont, men med en krystalklar glæde over monotonien (sikkerheden):

Tre konger kom fra Oregon
med rige gaver i hver hånd.

Tårene brændte hendes øjenlåg. Angelina, Angelina, hvis du havde haft tre mødre mage til mig, ville du have været død nu, i stedet for at være solgt til et pænt og ordentligt par i Larchmont eller sådan et sted. De sagde, det var et held for dig at komme væk, da du var fire. Først da jeg kom ud, forstod jeg, hvad de havde gjort! Det var heldigt for dig, at du var taget fra mig.

Angelina, du barn af min smertende og blodige krop, barn af mit triste ægteskab, der aldrig kom til at passe rigtig, som et par billige sko med et søm, der stikker op fra sålen. Men du passede fint. Sygeplejersken sagde, jeg skulle vise dig hvordan, men du rakte lige ud efter mit bryst. Du begyndte at die med det samme. Jeg kan huske, hvordan du greb ud efter mit bryst med din lille

trummund og begyndte at suge mælk ud af mig, hvor dejligt det føltes. Hvordan skulle nogen kunne vide, hvordan det føles at være mor, hvis man aldrig har båret et barn tungt under hjertet i ni måneder, hvis man aldrig har født i smerte og blod, hvis man aldrig har givet et barn mælk. Hvis man har fået sit barn fra en maskine ligesom det hvide og rige par har fået mit kød og blod. Et barn der er fuldt færdig, et dåsebarn, som man bare skal tilsætte lidt penge. Hvad ved de om at være mor?

Hun sad op ad muren på verandaen, mens tårerne trillede ned over hendes kinder. Havde smerten brudt hallucinationen? Hun var ligeglad. Hun hadede dem, de selvtilfredse reagensglas-uhyrer fra fremtiden, der var født uden smerte og brogede som en flok hundehvalpe, uden racens og kønnets brændemærker.

6

– Hør her, damer, sagde mrs. Richard og viftede med sin fede pegefinger. – Der er ikke én af jer, der kommer ud fra den afdeling her, før I fortæller mig, hvem der har anbragt det narko bagved radiatoren. Og det mener jeg!

Det var en aspirinæske fuld af stof, som Glenda havde fået af sin ven ovre på mændenes afdeling. Glenda var gift, og det var hendes ven også, men det var der ikke nogen, der lagde dem til last. Udenfor ville det holde op igen. De ville igen blive sat ind i den ramme, de var faldet ud af, med en ny gang klister af frygt, der skulle holde dem på plads. Romantiske affærer mellem patienterne mindede Connie om forelskelser i underskolen, det drejede sig om at se et glimt af et vindue højt oppe, om at sende en kort besked på et kort, om at holde hinanden i hænderne et øjeblik inde i fællesstuen, om at røre ved hinanden et sekund til gruppeterapien, om at danse sammen til julefesten. Nogle gange kneppede patienter, der havde lov til at komme udenfor, efter hvad man sagde i et lagerrum eller bagved en hæk, men for det meste var det ikke andet end fantasier. Det var noget andet med de ansatte.

Mrs. Richard og sygeplejersken, mrs. Wright, mindede hende

ud i en gård, hvor man var i gang med et byggeprojekt. Børn på syv-otte år arbejdede med miniaturrehammere, høvle og save.

I et mørkt værelse, der lugtede frisk og køligt, sad en nøgen pige og lyttede til noget, hun kort fortalte var en Bach-sonate for fløjte uden akkompagnement. Hvor var der dog ... kunstfærdigt herinde. Et værelse hvor væggene var mosaikker af gamle flasker. Et værelse med kridhvide blokke og grove måtter på gulvet. Et værelse hvor tynd gaze mage til disse spindelvævshegn var det eneste, der skilte indenfor fra udenfor. Alle vegne legede og arbejdede børnene sammen med voksne, med ældre og yngre børn, med hunde, med kaniner; der var børn med noget Luciente fortalte var stærke mikroskoper, spektroskoper, molekylescannere, genlæsere, datamatterminaler, lysblyanter, letvægts lys- og lyd-holokameraer og projektorer, der skabte et billede så virkeligt, at hun ikke kunne tro, at den elefant midt i værelset ikke var andet end et tredimensionelt billede, før hun lod sin hånd glide gennem den. Hun gik gennem en elefant og kunne ikke få sit hjerte til at holde op med at hamre, da den løftede sit store hoved med stødtænderne og trompeterede.

– Du tror, vi ikke kan elske vores børn, fordi vi ikke føder levende unger, sagde Luciente med en blid og hæs stemme, mens hun med sin store hånd med hård hud tog om Connies albue. – Men det gør vi, af hele vores hjerte.

Vuggestuen: et rundt værelse i stueetagen med højt til loftet, et værelse med en cirkel af vinduer og en lille kuppel øverst. Her pludrede, græd, spyttede og kurrede spædbørn. Et ungt menneske i en lang grøn løsthængende kappe, med slidser i siderne op til lårene, sad barfodet og spillede på et strengeinstrument og sang med en smuk alt-stemme, samtidig med at han/hun med et trædebræt vuggede en hel række vugger. Et større barn legede med et af spædbørnene, kildede og skar grimasser. De små lå i lave vugger med tremmesider. De kunne trilles frem og tilbage. Connie talte fem spædbørn. Det ene hylede af fuld hals. Der var også tre tomme vugger, der ligeledes vuggede frem og tilbage.

Barbarossa kom farende ind, helt forpustet. – Jeg har hørt dig, jeg har hørt dig. Du var lige ved at brøle min kenner af håndledet, din lille slyngel! Sikke nogle lunger!

Han tog det hylende barn op. – Man kan høre dig femten kilometer ude på havgården, dit lille behårede dyr!

Han satte sig med spædbarnet på en blød polstret bæk hen-

ne ved vinduet og knappede skjorten op. Så fik hun kvalme.

Han havde bryster. Ikke store. Små bryster som på en fladbrystet kvinde, midlertidig opsvulmede af mælk. Og så begyndte han at amme, denne mand med det røde skæg, med et ansigt som en solbrændt, femogfyrreårig med strenge ansigtstræk, lang næse og tynde læber. Spædbarnet holdt op med at hyle og begyndte at die grådigt. Et udtryk af ophøjet glæde bredte sig over Barbarossas intellektuelle skolelæreransigt. Han slap grebet om værelset, om alt, og flød. Hun fik ondt i brysterne ved at huske på det. Hun havde elsket at amme – denne dybe varme mælkeforbindelse, der virkede som om den begyndte nede i livmoderen og bredte sig op gennem kroppen og ud i hendes fyldige bryster med de mørke vorter. Hendes tunge bryster åbnede sig for Angelinas blomsteransigt, den yndige solsikke der lå og puttede sig i hendes arm. Hun var gledet frem i strømmen af denne intime følelses-forbindelse, der var roligere og blidere end at elske med en mand, men lige så enorm og tilfredsstillende. Hun havde ammet Angelina, indtil Eddie bestemt havde insisteret på, at hun skulle holde op med det. I otte måneder havde hun ammet hende. Angie havde været en sund og fed lille unge. Først efter at Eddie havde tvunget hende til at holde op med at amme, var Angie blevet kræsen og havde udviklet sig til det tynde, dådyragtige barn, man så på fotografierne.

Hun følte sig vred. Ja, hvor vovede nogen mand at dele denne glæde? De kvinder her troede, de havde vundet, men de havde overladt mændene kvindernes sidste tilflugtssted. Hvad var der særligt ved at være kvinde her? De havde opgivet det hele, de havde ladet mændene stjæle de sidste rester af den ældgamle magt fra sig, den magt der var beseglet med blod og mælk.

– Det gør I vel alt sammen med hormoner, sagde hun irriteret.

– Mindst to af de tre mødre bliver enige om at amme. Sådan som vi gør det, er der ikke nogen, der har nok alene, men to eller tre deles om at amme.

– Hvorfor gør I det? Du mener vel ikke, at I ikke kan lave mælkeblandinger?

– Det er det intime ved det! Vi har en mistanke om at kærlighed og følelsesmæssig nydelse har sine rødder i at der bliver holdt om en og man sutter og bliver puttet.

– Hvor er børnene fra de tomme vugger? Er de syge?

– De er ude med deres mødre eller en anden! Når vi arbejder tager vi tit børnene med i en pose på ryggen. Så får de frisk luft. Når de ikke mere får bryst, slæber enhver, der har lyst, rundt med dem.

– Hvad nu hvis du tog Barbarossas barn og han gerne ville have det. Ville han så ikke blive sur?

– Hvad har man kennere til? Man spørger.

Hun stirrede på værelset, der var blått og citrongult og græsgrønt. Solen stod smeltende ind gennem vinduescirklen og et dæmpet plantelys kom ind fra kuplen. Vinduerne var åbne mod brisen nu. Den grønklædte var ved at skifte ble og tørre vuggen af. Både bleen og tørrekluden røg ned i en affaldsskakt.

– Nå, I er i det mindste ikke så skøre med økologi, at I vasker bleer.

– De er lavet af majsstængler og kolber, og de er kompost. Meget bløde. Mærk engang.

Bleerne blev revet af en stor rulle, der hang fra en stander i form af en dansende slange med mange klirrende klokker på. Uroer dansede og drejede over vuggerne. Ikke noget lyseblåt og lyserødt, ikke noget spankulerende Disney-dyr, ikke nogen grimme tegneseriegrise iført mennesketøj. Vuggestuen var luftig, beroligende, fuld af summen og små klokker og klokkespil, der bevægede sig for vinden, og lyden af strengeinstrumentet, mens vuggerne gyngede frem og tilbage. Henne på bænken ved vinduet puttede Barbarossa den lille ind til sit bryst, og al hans strenghed og alvor var smeltet bort fra hans træk. Hun kunne næsten komme til at hade ham for den fredelige glæde, han ikke havde nogen naturlig ret til at føle. Hun kunne næsten komme til at synes om ham, når han åbnede sig som en tusindfyrd for et spædbarns sugende mund.

Den grønklædte kælede for det barn, han/hun lige havde skiftet og sang en lidt melankolsk vuggesang:

Ingen har halvt
fået fortalt
hvorhen den faldt.

Ingen ved alt
om hvad det gjaldt,
ingen ved alt.

– Hvor er Præriehare? spurgte Connie, da det gik op for hende, at han var blevet væk fra dem et eller andet sted i denne labyrint af værelser og gårde.

– Gået ud at lege. Man bliver helt tryllebundet af det sted her.

Ingen har valgt,
ingen har talt
korn i basalt.

Se blot hvor alt
groede og faldt,
rosen og salt ...

Da de gik op ad en bred trappe med lave trin fulgte denne sørgmodige og endeløse sang efter dem ...

– Børnene har ikke noget legetøj, andet end i vuggestuen og til de helt små, sagde hun pludselig.

– Det meste af det, børnene skal lære, lærer de ved at gøre det. Når de er under fem har de virk brug for legetøj, for at lære koordination, fingerfærdighed. De øver sig i ømhed med deres dukker ... Jeg leder efter Magdalena.

Luciente trykkede på en henkastet måde på sin kenner.

– Magdalena? Åh, per kommer. Magdalena er usædvanlig. Per vil ikke skifte arbejde, men er permanent leder af børnehuset her. Det er per kald. Nogle gange giver en evne sig så stærke udtryk, som Præriehares behov for at skabe former og farver, og som Magdalenes behov for at arbejde med børn, at det former et liv. Man skal ikke gøre noget, man ikke kan – det har du hørt os sige hundrede gange. Men samtidig må man gøre det, man bliver nødt til at gøre.

En lille skikkelse med fløjsagtig sort hud – det måtte være en kvinde med den spinkle benbygning – lang hals, hår der var klipet helt ned til issen med et strengt mønster af krøller, kom ned mod dem med et svagt smil. Hun kom glidende ned og bøjede sig for at pille døde blade af den ranke, der voksede op langs den ene side af den åbne trappe. Hun var ikke højere end en ti-elleve-årig.

– Magdalena har ikke nogen familie. Per vil have dette her i stedet. Per er seksuelt afholdende og alene blandt voksne, sagde Luciente, mens Magdalena langsomt kom hen mod dem.

– En gammeljomfru, altså?
– Jeg kender ikke det udtryk. Du siger det med foragt?
– Ja, det er en fornærmelse. En kvinde, der ikke kan få sig en mand.

– Connie, vi får ikke hinanden. Og vi respekterer mennesker, der ikke har lyst til at parre sig. Det er per måde. Det er den rigtige måde for Magdalena.

Magdalena hilste dem med en høj, kviddrende stemme som en fårekylings: – Vær gæst, kvinde fra fortiden.

Hun rakte sin lillebitte hånd frem. Hendes håndtryk var varm, solopvarmet ibenholt. – Jeg er Magdalena.

– Du er den eneste kvinde, jeg har mødt her, der har et rigtigt navn. Jeg mener ligesom en derhjemmefra.

– Det er navnet på en kvinde, der blev brændt på bålet for hekseri i Tyskland for mange hundrede år siden. En viskvinde, der helbredte folk med urter. Jeg så per i min navngivnings-trance.

Magdalena smilede, et elfenbensblink fra hendes livlige ansigt. Var hun tres? Mere? Måske blev gamle mennesker her ved med at være stærke og udadvendte, fordi de kunne mærke, de var til nytte. Når hun tænkte på at blive gammel, gjorde det hende altid skræmt og deprimeret, alderdommen var noget uhyggeligt, ligesom de heksemasker, ungerne købte i slikbutikken og havde på på gaderne i El Barrio på allehelgensaften.

– Jeg ville gerne høre lidt om legetøjet. I har alle de apparater her. Sammenlignet med jeres hytter er det ... den rene luksus. Det er pænt. Men jeg kan ikke se ret meget legetøj til de større børn. Har I ikke råd til at give dem legetøj? Jeg har ikke set nogen her, der er rige, men jeg har heller ikke set nogen, der er fattige. Jeg tænker på, hvor trist det altid har været for sådan nogle familier som min, at vi aldrig har kunnet give børnene de dejlige dukker med rigtigt hår, de slæder og cykler og racerbiler, som vi har set reklamer for. Hvis jeg havde et helt hus fuldt af børn, ville jeg give dem alt det legetøj, der findes i hele verden! Jeg ville ikke lade dem undvære *noget* som helst!

Magdalena rørte ved hendes kind. – De leger landbrug og madlavning og reparation og fiskeri og dykning og fabrikation og planteforædling og børnepasning. Når børn ikke bliver holdt udenfor det rigtige arbejde, har de ikke det samme behov for efterligninger. Jeg har studeret børnepleje i tidligere perioder, så

jeg forstår bedre end Luciente, hvad du snakker om. På den tid havde de mange slags legetøj, der skulle lære børn kønsroller, Luciente. Børnene blev spærret inde i specielle bygninger hele dagen, og selv efter de var kommet i puberteten, skulle de ikke leve et fuldt liv.

De gik langsomt ned ad den brede trappe, og da de var kommet ned fortsatte de videre under en buegang. Da de drejede om et hjørne kom de til en lille krog, der både var en løvhytte og en bænk; en vældig, snoet blåregnranke, ældgammel og knortet som muskler, holdt i sit beskyttende greb en buet træbænk, der var et vidunderligt sted at putte sig og tage en lur eller læse, at sidde og have ondt af sig selv, at dagdrømme, at forestille sig rejser og eventyr, at hviske hemmeligheder til ens bedste ven. Der havde to børn, en dreng og en pige på seks-syv år, hængt deres lette sommerdragter op på ranken som flag og forsøgte alvorligt at parre sig. Det så ikke ud til, at forsøget ville give resultater med det samme, men de gjorde sig de ihærdigste anstrengelser.

Pigen så hurtigt over på dem med et indigneret blik. Magdalena trak Connie væk ved armen. Luciente havde trukket sig tilbage endnu hurtigere. Da Magdalena trak af med Connie, spurgte hun: – Stopper du dem ikke?

Magdalena slap hendes arm og begyndte at le, og selv om Luciente et øjeblik prøvede på at bevare alvoren, begyndte hun også at le med. Connie stoppede rasende op. – De er ikke andet end små børn! Hvis de ... legede med knive, ville du få dem til at holde op. Hvad er der i vejen med jer?

Magdalena rystede undrende på hovedet. – De lærer, hvordan man bruger knive ... De lærer mest sex af hinanden. Hvis der er et barn, der har problemer, så prøver vi på at løse dem, på at hjælpe til, men ...

– De kan gøre hinanden ondt!

– Hvordan det? Hvis et barn er for voldsomt, så tager de andre børn sig af det. Hvis jeg lægger mærke til, der er et barn, der tyranniserer de andre, så prøver jeg på at arbejde med det barn, med mødrene og familien, for at styrke bedre måder at være på.

Luciente stak hende i siden. – Nå, du har måske aldrig leget med andre børn, da du var lille, hvad? Aldrig nogen sinde?

Connie gik videre med rynkede bryn. Hun lænede sig ud over rækværket til gården. – Jo, det har jeg da.

Hendes bror Luis havde faktisk trukket bukserne ned på hende inde under verandaen og pillet ved hende. Han endte med at advare hende om ikke at sige noget til mamá. Hun brød sig ikke om at blive pillet ved af Luis, der selv havde beholdt bukserne på, men det gav hende en idé. Ligesom tilfældigt og meget blidere var hun begyndt at rende rundt med José, hendes yndlingsbror, der var fjorten måneder yngre end hende.

Hun passede ham tit. Det skulle Luis ikke, så han stak af med de andre drenge. Hun tog José ved hånden og så legede de sammen. Nioghalvfems gange ud af hundrede legede de med påklædningsdukker, med Josés træand, med Luis' vogn, hvis han havde ladet den stå, med dukker som de lavede af vilde blomster, de legede skole, de legede de sad ved fantasiborde og spiste græsuppe og skældte ud på de små, de legede charros og detektiver og almindelige bang-bang-lege. Men engang imellem krævede de op i den gamle bil, der stod klodset op bagved hønsehuset ved siden af og så rørte de ved hinanden der hvor det føltes rarest. De behøvede ikke advare hinanden om, at de ikke skulle sige noget om det. De havde begge to en fornemmelse af at noget, der føltes virkelig dejligt, måtte være forbudt. Det var en stille og behagelig leg, der i hvert fald var holdt op inden de flyttede til Chicago. Men ikke ét gram af Connie mente, det havde gjort hende nogen skade.

– Ja ja, sagde hun langsomt. – Det gør måske ikke noget på den måde. Men jeg ved, at hvis jeg greb min datter i at lege sådan noget, så blev jeg nødt til at forhindre hende i det. Jeg ville føle mig så skyldbetyngt, hvis jeg ikke gjorde det! Jeg ville føle mig som en dårlig mor, en elendig mor.

– Hvor interessant, sagde Magdalena høfligt, med hovedet på skrå. – Vores forestillinger om, hvad der er dårligt, er centreret omkring magt og grådighed – om at tage noget fra andre mennesker, deres mad, deres frihed, deres sundhed, deres jord, deres skikke, deres stolthed. Vi mener ikke det er dårligt at parre sig, medmindre det gør ondt eller den anden ikke er interesseret i det.

– Hun stoppede op foran en lukket dør. – Kom. Se en time.

Indenfor sad en lille dreng med rødbrun hud sammenkrummet på en træstol. På hovedet havde han en metalhue som et hårdnet af guld. Han havde lukket øjnene og trak vejret langsomt, som om han sov. Magdalena gjorde med sin lillebitte hånd tegn til